

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Na počátku-----	6
2. Znovuzrození-----	9
3. Životní zkoušky-----	15
4. Modlitba-----	17
5. Životní síla-----	21
6. Duchovní průvodci-----	27
7. Kontrola myšlenek a pocitů-----	31
8. Žádostivosti-----	36
9. Náboženství-----	39
10. Stáři-----	42
11. Rozloučení-----	44

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

Kolik z vás se již, milí přátelé, ptalo, proč jsme vlastně zde, na této zemi? Pozemský život, pokud jsme ochotni vnímat nezměrnou bídu více jak poloviny lidstva, násilí, nemoci, neutěšené morální hodnoty, přírodní katastrofy, pokles sociální a osobní kultury mnohého člověka, nelze zrovna nazývat životem rajským.

Proč? Dlouhá léta jsem si kladla tuto otázku. Nebyla jsem schopna pochopit rozdílný úděl lidských životů ve srovnání s láskou a spravedlností jejich Tvůrce.

Pouhé posuzování a odsuzování mne neuspokojilo. Začala jsem hledat rozdílnou kauzalitu života na základech přírodních a fyzikálních zákonů. Ty však mi byly schopny dokázat pouhé působení síly, ale ne sílu samotnou, protože vycházejí při poznávání existenční materie, jejích výrazových forem a při poznávání pozemských životních zákonitostí z činnosti lidského myšlení, omezeného hmotnými smysly.

Poznala jsem, že přírodní reglementace a život člověka je podmíněn nejen vnějšími, nýbrž i vnitřními faktory a pokud není tento schopný konfrontace s životním principem vycházejícím z nadřazenosti ducha, zůstává lpět na vnějších, rozumově omezených poznáních, uzavírajících mu prostor k vnímání aktivity ducha.

Jakmile jsem přestala s nedůvěrou potkávat a pomíjet tvořivou aktivitu ducha, uvědomila jsem si jeho neomezené tvůrčí dimenze. Otevřel se mi fascinující výhled a porozumění životních zákonitostí od nejjednoduššího prvka až k člověku.

Vnější poznání nejsou schopna světy tvořit, jsou schopna je pouze vidět. Vnitřní poznání světů tvořícího ducha nelze vnímat zrakem.

Všechny staré, klasické kultury vycházely z existence život dávajícího a udržujícího Tvůrce, Boha. Dnešní lidstvo učinilo svým Bohem zisky, kariéru, technické pokroky a smyslové prožitky. Nahradilo Boha vědou, pokoru sebevědomím a lásku smyslnými požitky.

Poznání Boha přichází s pokorou, s koncentrací do vnitřního ticha, s aktivací Charismem. Vše, na co dnes „nemáme čas“.

Sounáležitost se svým Tvůrcem je člověk schopen cítit jako oblažující vnitřní sílu, pokud myslí, jedná a žije v souladu s božskými zákony. Jestliže není schopen duchovního vědomí a identifikuje se jen se životem hmotným, zůstává vzdálen univerzálnímu proudu kosmické lásky, blokuje svůj duchovní růst a podléhá ve smyslu pozemské polarity jejímu negativnímu pólu: nemocem, utrpení a pod.

Moje slova se zabývají duchovní podstatou životního dění. Kolik Vám tato slova dají, rozhodnete sami.

Kristus je univerzálním principem lásky. Lucifer je v lidském pojetí principem zla. Oba tyto principy jsou v nás a naše svobodná vůle rozhoduje, který z těchto principů je průvodcem našeho života a tím i jeho hodnot.

Anděla Janoušková: „Modlitby“

„Tichý je hlas, jímž Bůh nás volá.

Někdo jej přeslechne. A někdo poslouchá jen zpola.

A jiný vůbec ne.

Někdo jej ale v srdci skryje navždy, pro všecken čas.

A život náhle krásnější je: vždyť je to lásky hlas!“

Na počátku...

„ Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma... I řekl Bůh: Buď světlo! A bylo světlo... Učiňme člověka, aby byl naším obrazem! “

1. Kniha Mojžíšova, Genesis

Obrazy Genesis jsou obrazy symbolické, které se nevztahují na stvoření země, na níž žijeme. Původní život a životní prostory dnešního lidstva byly duchovního rázu, protože Bůh je duch, který tvoří duchovní formy.

První duchovní bytosti byly stvořeny jako bytosti čisté, ale ne dokonalé. K dosažení dokonalosti byl Tvůrcem vybaven jejich duch, součást božského světla, atributy lásky, moudrosti a svobodné vůle.

První bytost, vyšlá z ducha, lásky a světla Stvořitele, byl Kristus. Proto ho až dodnes nazýváme prvorozeným synem Božím. Dalšími nejznámějšími prvorození jsou Lucifer, Gabriel, Michael a Rafael a mnoho, mnoho dalších. Prvorozený Kristus byl uznán za vládce duchovního světa, v němž tyto bytosti žily.

Nekonečně dlouhé časové periody žila božská stvoření v harmonii, vzájemné lásce a blaženosti až do doby, kdy se druhorozený syn Boží, Lucifer, postavil proti osobnosti Krista s přáním stát se sám vládcem ráje. Shromažďoval kolem sebe další duchovní bytosti, které ho podporovaly v požadavcích na moc a vládu. Negativními energiemi chtivosti, neposlušnosti a přestupky proti Bohem danému pořádku ztrácelo lehké fluidální tělo provinilých bytostí schopnost žít v éterickém prostředí původních rájů a stále více se zhmotňovalo. Se strukturální proměnou jejich fluidálního těla bylo nutné stvořit nové, této proměně odpovídající životní prostory, v nichž by byli provinilci schopni žít. Jedním z mnoha těchto prostorů je i naše země.

Provinění vůči zákonitosti, lásce a božímu pořádku je dědičným hříchem člověka. Tento hřích musí lidstvo svým morálním a duchovním růstem odčinit, aby se mohlo navrátit do původních domovů.

Tedy ne Adam a Eva, svedení hadem, symbolicky vyjádřeným negativním působením, jsou původci našeho dědičného hříchu, jak mnohé náboženské doktriny učí, nýbrž my sami jsme zavinili náš duchovní pád, prohřešením proti pořádku a zákonům Božím, proti lásce k bližnímu. Tato prohřešení se prohlubovala v dlouhých periodách naší duchovní, ale i hmotné existence, až lidstvo dosáhlo svého nynějšího materiálního vývojového stupně.

Inkarnace na Zemi, jedné v duchovním vývoji nejnižší stojících planet Univerza, jsou stanice, přechody, v nichž získáváme duchovní poznání a růst, zkušenosti a možnost odčinění našich nesprávných činů.

Vzpomínky na původní duchovní existenci jsme ztratili. Pozemské utrpení nebo pozemské štěstí nevychází z Boha, ale z nás samých. Co jsem učinil svému bližnímu, musím sám pocítit, jak to vyžaduje zákon Příčiny a následku.

Aby byl provinilým bytostem umožněn návrat k Bohu, byl Stvořitelem připraven plán k jejich vykoupení a osvobození z nadvlády Lucifera, pokud si tento návrat přejí.

Některá z vysoce stojících čistých prvorozených bytostí, která se nezatížila neposlušností vůči božím zákonům, se měla zrodit na Zemi. Svým příkladným životem, naukou lásky, seznámením lidstva s jeho původní existencí, důkazy, že je člověk schopen pomocí své vůle odolávat zlu a nesprávnostem, svodům Lucifera, měla ukázat lidstvu cestu návratu k Tvůrci.

Tento úkol převzal Kristus. Zrodil se v dnešním Izraeli, v lidském kmeni, který v době Kristova zrození dosahoval vysoké duchovní zralosti. Na Luciferovi vymohl Kristus slib, že v případě odolání všem jeho ďábelským pokušením musí tento uvolnit cestu návratu k Bohu všem, kteří svého provinění litují. Proto nazýváme Krista, který ďábelským svodům odolal a tím otevřel lidstvu cestu zpět k Bohu, naším Osvoboditelem, Spasitelem.

Rozlišujte dobře: Kristus nezemřel pro naše hříchy, které nám byly jeho smrtí odpuštěny. To je nelogické, mylné učení některých náboženských institucí. Vlastní hříchy si musí odpykat každý sám. Proto jsme zde na zemi.

Kristus, prvorozený syn Boží, před ca. 2000 lety inkarnovaný Ježíš Nazaretský, otevřel svým příkladným pozemským životem, svou

naukou lásky a slovy: „Následuj mne!“ až dodnes všemu lidstvu cestu k návratu věčné blaženosti, z níž jsme byli vypuzeni vlastním proviněním.

Většina lidí vidí ve svých představách Ježíše Krista jako na kříži umírajícího trpitele. Noste ve svém srdci i Krista vítěze, Krista objímajícího svou láskou, kterou ani Golgota nebyla schopna zeslabit, celý vesmír.

Nejzářivějším, nejsilnějším momentem jeho oběti je Vzkříšení, důkaz věčného života nás všech, důkaz vítězství lásky a světla nad temnotou a zlem, možnost návratu všech litujících, zbloudilých duší do jejich původních domovů. Kdy se k tomuto návratu rozhodneme, leží v naší svobodné vůli.

Tak jako v biblickém symbolickém podání přijal otec s láskou a radostí svého zbloudilého syna, tak jsme „Otcem“ očekávání i my všichni, kteří se k němu vracíme. Mnoho nám pomáhajících duchovních bytostí čeká na náš okamžik probuzení, aby nás bezpečně vedly a podpořily, kde naše síly nestačí. Nikdo není sám.

Až se probudíš z hmotné letargie, až se rozzáří tvé vnitřní světlo ve tmě nynějšího života, poznáš jen jedinou touhu: „Otče, přijď mi vstříc, vracím se domů.“

Nejdříve však musíš přemoci svého nejsilnějšího protivníka: sama sebe. Své negativní myšlenky, návyky, činy a pocity, nevíru a naštěptávání toho, který tě chce držet v zajetí temnoty. Ale stačí jen jediné slůvko: „Já chci!“ Slůvko, které ti otvírá brány ráje.

Znovuzrození.

*„Není krásnější, spravedlnější, plodnější,
utěšující a pravděpodobnější víry
než je víra v znovuzrození.“*

Maurice Maeterling: „O smrti“

Znovuzrození, reinkarnace, je životní zákonitostí, jejímž cílem je dosažení duchovní zralosti. V dnešní době je stále ještě pojem reinkarnace části lidstva, ovládané dogmatickými doktrínami některých konfesí, cizí.

V roce 553 byl Zákon znovuzrození Konstantinopolským koncilem z církevní nauky násilně odstraněn a víra v jeho platnost pod hrozbami „věčného zatracení“ potlačována. Až do dnešní doby není určitými církevními institucemi uznáván. Podstaným důvodem k potlačení reinkarnační nauky byly interní boje klerikální hierarchie a církevních teoretiků o moc. Důvody, které nejsou v církevní historii ojedinělé. Ačkoliv tzv. correctores měli za úkol přepracovat Bibli a odstranit všechny zmínky o znovuzrození, najdeme v ní ještě mnoho důkazů reinkarnačního učení.

Jeho nejstarším pramenem je védická literatura, jejichž počátky sahají až do doby před ca. 5000 léty. Definuje znovuzrození jako putování duše z jednoho hmotného těla do druhého tak dlouho, až jsou vyrovnány člověkem bližnímu způsobené křivdy a je dosažen určitý stupeň duchovní zralosti.

Dogmatické křesťanství vyžaduje víru, že každému člověku je dán Stvořitelem na této zemi pouze jediný život. Soudný den rozhodne, přijde-li lidská duše do pekla nebo do nebe.

Biskup Scheilderup přiznává: „Jsem rád, že mne po smrti nebudou soudit teologové a náboženští hodnostáři, nýbrž Ježíš Kristus. Jsem přesvědčen, že Boží láska a milosrdenství jsou větší než nauka, která hlásá zatracení a peklo. Pro mne není toto učení naukou lásky.“

Láska a milosrdenství Tvůrce poskytuje lidstvu pomocí inkarnace vyrovnání provinění vůči bližnímu, ale i učiněného bezpráví a bolesti vůči všem ostatním životům, získávání duchovních

poznání a zkušeností, etický růst a možnost odstranění vlastních chyb.

Viivem nesprávně pochopené reinkarnační nauky kladou lidé často nelogické otázky, jako na př.: „Zrodím se příště jako zvíře, rostlina, či kámen?“

1. V životní vývojové spirále dosahuje člověk nejvyššího stupně. Vývoj může stoupat, zůstat stát, ale nejde zpět.

2. Člověk je nositelem ducha a duše, které mu propůjčují inteligenci, moudrost, lásku a svobodnou vůli. Zvíře není nositelem ducha, pouze duše. Jednotlivé zvířecí a rostlinné rasy a druhy mají skupinovou duši. To, co nazýváme u člověka inteligencí, projevuje se u zvířete instinkty. Protože vývoj nemůže jít zpět, není možné, aby se lidský jedinec inkarnoval ve zvířecí nebo jiné vývojově nižší životní formě, i když s nimi tvoří vzájemně na sobě závislý celek v energetickém toku kosmické životní síly.

Zkušenostmi a poznáváním vlastních chyb se člověk probouzí v průběhu reinkarnace z hmotné letargie k duchovnímu poznání. Pochopí, proč trpí bídou, nemocemi, tělesnými nebo duševními nedostatky, zatímco jeho soused žije v dostatku, pohodě, je zdravý a prožívá to, co nazýváme úspěchy a štěstím. Všechny tyto dary jsou důsledkem příčin, které člověk sám buď v nynějším nebo dřívějším životě vyvolal k životu.

Věřšina z nás věří na šťastné náhody. V životě není místo pro tzv. šťastné náhody. Život každého jednotlivce podléhá pořádku danému Tvůrcem a pevně stanoveným cílům, které má během své pozemské existence dosáhnout. V lidském životě není nic podmíněno náhodou. Ani tato slova, která čtete, nepřichází k vám náhodou, nýbrž řízením Božím v důsledku vašeho vnitřního poznání, že přece jen musí existovat něco, co stojí výše než všechno to, co prožíváte, něco, co může uspokojit vaši duši hladovějící po nevysvětlitelném a neznámém, a někdo, kdo ukazuje vašemu životu správný směr. Bdí nad vámi, přináší lásku a pomoc, vysvětlení a ochranu, jste-li připraveni ji přijmout a prosíte-li o ni.

Nic se v našem životě nestane a nezmění, co nemá význam pro náš duchovní vývoj. Hodnoty námi vyvolaných příčin se zrcadlí v hodnotách naší pozemské existence.

Přiznejte si, kolik váhavosti, kolik pohodlnosti, neochoty a slabosti se ve vás probouzí, máte-li čelit nedobrym myšlenkám, skutkům a slovům, jimiž zraňujete svého bližního, kterého máte potkávat s láskou a ochotou pomoci mu v životních těžkostech.

Počet inkarnací není určován Bohem, nýbrž námi samotnými. Jejich pozitivní či bolestné podmínky jsou vytvářeny dobrými skutky, láskou, plněním božských zákonitostí nebo negativními skutky, představami, myšlenkami, jednáním a slovy vůči našim bližním, tělesnou požívačností, sobectvím, naruživostí všeho druhu, lhaním, necudností, závistí, zlomyslností a podobně. Těžkým zatížením je surovost a nevděčnost vůči zvířatům a přírodě. Jejím následkem bývá často duševní méněcennost v některé z příštích inkarnací.

Trpíme-li pod vlivem negativních zvyklostí a vlastností, musíme začít zcela vědomě, s plnou vůlí, proti nim bojovat. Přicházejí-li od našich spolužijících, je nutno je přijímat s porozuměním a odpuštěním. Tím odrážíme jejich nepříznivou energii a ta se vrací zpět k tomu, kdo jí vysílá. „Bože, odpusť jim, neb oni nevědí, co činí!“ Vůči nám chybující člověk není ve svém vývoji ještě tak daleko, aby byl schopen pochopit negativní hodnotu svého jednání.

Ale proč se zabýváme cizími chybami? Začněme nejprve s důkladnou kontrolu sebe samých, našeho myšlení, skutků a slov. Georg Bernard Shaw říká: „Nejlepší reformátoři světa jsou ti, kteří začínají se změnami u sebe samých.“ U ostatních vidíme každý sebemenší nedostatek, pro sebe si vymýslíme řadu omluv a nutností pro nesprávná jednání. Mnozí z nás nacházejí nesčetné důvody, jen aby nemuseli nastoupit novou, čistší životní cestu. Lidský rozum se brání proti všemu novému, chce zůstat v okruhu starých zvyklostí, myšlení a citění.

Duchovní růst vychází z lásky ke všemu a ke všem, z poznání sebe sama. Toto poznání není lehké, protože pouta sobectví, sebelásky vyžadují plnou sílu vůle a důslednosti, mají-li být odstraněna.

Mahátma Gándhí: „Věřím na znovuzrození a doufám, že v některém z příštích životů budu schopen v lásce obejmout celé lidstvo.“ Po dosažení této lásky není potřebí dalších reinkarnací, protože láska vládoucí srdcem a duchem není schopna vytvářet další karmu.

Probuďme se do každého dne s předsevzetím myslet, mluvit a činit jen dobro. Začněme se zcela malými skutky, které jsou mnohdy

významnější, než tušíme. Snažme se uvolnit z otroctví hmotných pout země, abychom mohli duchovně růst. Začneme s úsměvem pro našeho protivníka, pro starou unavenou mámu nebo osamělého souseda, s útěchou pro trpícího nemocného, s porozuměním a odpuštěním pro chyby cizí, ale s přísností pro chyby vlastní.

Zvláštním druhem inkarnace je inkarnace dobrovolná. Zvláště v dnešní době se inkarnuje mnoho vyšších duchovních bytostí, aby přinášely lidstvu ve jménu Krista pomoc v boji proti negativním silám a při poznávání duchovní pravdy.

Duchovní učitelé, kteří hovoří k lidstvu pomocí mediálních sdělení, obohacují každého hledajícího vnitřní silou na cestě k Bohu. Ale dnešní lidstvo není ještě tak daleko, aby bylo schopno přijmout a přenést do denního života vše, co nám předkládají, právě tak jako lidstvo před dvěma tisíci lety.

I tehdy se shromažďovali učedníci kolem Mistra, milovali ho, věřili na něho, protože prožívali po jeho boku zázraky a cítili sílu pravdy, kterou učil a podle níž žil. Přesto však propadali i oni pochybnostem právě tak jako lidstvo dnes. Tím, že nekontrolovali své pocity, otvírala se jejich aura (energetický obal těla) a jejich otvory vnikaly do člověka tehdy tak jako dnes negativní síly, svádějící ho k pochybnostem, neporozumění, často ke skrytému nebo otevřenému výsměchu pro vše, co nebyli schopni svými hmotnými smysly pochopit.

Apoštolové, kteří věřili slibu svého Rabuni, že jim pošle Těšitele a učitele, byli osvíceni Duchem. Naplnění hlubokou vírou, poznáním, oddaností a láskou cítili neustále blízkost milovaného mistra, jehož učení šílilo mezi národy. Nebáli se smrti a trestů, nesli nadšeně světlo duchovní pravdy lidstvu vsťíc, právě tak, jako to činí duchovní učitelé dnes. Neshromažďovali pozemské bohatství, které tak jako Mistr rozdali potřebným, nýbrž bohatství duchovní.

Mnohé inkarnované bytosti umírají v útlém mládí nebo v době rladosti, protože splnili svůj úkol a vracejí se „domů“ ke svému Tvůrci. Mnoho těchto bytostí se inkarnuje dobrovolně proto, aby svou pozemskou smrtí pomohli rodičům, příbuzným a známým

k duchovnímu probuzení. Tito trpí ztrátou milovaného dítěte, nemohou věřit, že je navždy ztratili, začínají přemýšlet o možnostech posmrtné existence, hledat cestu k Bohu a k duchovnímu poznání.

Námítky, že si nejsme schopni průběh našich minulých životů pamatovat, nejsou důkazem, že reinkarnace neexistuje. Vzpomínky na minulé existence by mohly být pro náš současný život velkou duševní zátěží. Tíha minulých událostí by mohla zabraňovat naší současné duchovní orientaci. U některých intuitivně založených jedinců jsou zlomky inkarnačních prožitků schopny prorazit stěnu rozumového vědomí a v těchto okamžicích poznává člověk krajiny, města, domy ap., které předtím nikdy neviděl. Je schopen věrohodně popisovat mu zcela neznámé lokality a jejich životní podmínky. Mnozí lidé prožívají zlomky obrazů dřívějších životů ve snu.

Průběh, zkušenosti a poznatky našich dřívějších životů jsou registrovány duchem. Po smrti, po návratu do astrálních sfér, budou probíhat před naším duševním zrakem jako film, jehož události v nás vzbudí lítost nad promarněnými možnostmi duchovního růstu nebo radost nad duchovními zisky. To je „soudný den“, kterým udržují dogmatické náboženské nauky lidstvo ve strachu, aby nad ním neztratily svou moc. My sami budeme soudit své dobré a špatné skutky, které určují hodnoty našeho nejen pozemského, ale i posmrtného života. Nikdo nebude zatracen, protože síla božské lásky a milosrdenství je nezměrná.

Zákonité reinkarnace jsou návraty nesmrtelného ducha do lidského těla většinou společně s těmi, kteří se proti nám nebo proti kterým jsme se my jednou provinili. I země, do níž se rodíme, má svoji karmu. Která země bude naším příštím domovem, kteří rodiče budou našimi životními průvodci, jaký úkol máme splnit, to všechno si přinášíme do svého budoucího života. Duše připravovaná k reinkarnaci je seznámena se svým pozemským údělem, podílí se na výběru rodičů, vedena karmickými podmínkami a působením zákona Stejně přitahuje stejné. Rozdílný stupeň duchovního vývoje inkarnovaných duší v rodinných svazcích pramení většinou z úkolu, který si tyto duše před zrozením předsevzaly.

Přemýšlejme, jaké skutky zanechávají stopy v cestách našeho pozemského života. Jaké nároky klademe na naše bližní a na sebe. Zda jsme schopni nezištné lásky a pomoci. Zda jsme ochotni rozdělit naše poslední groše s potřebnějšími. Rozdělit se s někým o to, co nazýváme „naš majetek“, (na zemi nevlastíme nic, vše nám bylo propůjčeno. I naše děti a naši milovaní nepatří nám, nýbrž svému Tvůrci) není pro většinu z nás lehké. Učme se chápat potřebu bližního tak jako potřebu vlastní. Učme se přát a poskytovat mu vše, co požadujeme pro sebe sama.

Život bez víry v reinkarnaci postrádá logické podstaty. Protože nechceme uznávat chyby vlastní a vidíme jen chyby ostatních, protože nevíme o působení našich skutků na hodnoty vlastního života, hledáme vinu u Boha. „To On nás trestá a pronásleduje bolestí, nemocemi a neúspěchy, proto na Něho nemohu věřit. Proč trpí nespravedlnosti a násilí, barbarství a nízkost, je-li Bohem lásky?“

Bůh je nejčistší láska, neschopná toho, z čeho ji člověk obviňuje. Bolesti a slzy našeho života nepramení z vůle Boha, nýbrž z našich skutků. Až dokážeme ve svém životě vyvolat jen pozitivní příčiny, žít na základě božských zákonů a vzájemné lásky, zmizí utrpení a nastoupíme cestu harmonie a míru.

Ovládání a kontrola negativních vlastností, myšlení, představ, slov a skutků, kontrola našich zvyklostí nejsou snadné a jdou pomalu vpřed. Jsme však provázeni nesčetnými neviditelnými pomocníky, lidé jím říkají andělé. Pomáhají nám, abychom po každém upadnutí znovu vstali a s plnou silou vůle dál sledovali cíl být pánem sebe sama. Působení negativních sil na náš život bude stále slabší přísnou kontrolou vlastních slov, skutků a myšlenek. Úspěch v sebeovládání nás obdaří pocity radosti a uspokojení.

Řetěz našich zákonitých reinkarnací zmizí docela, až se naučíme žít podle zákona lásky, která nás oprostí od pozemských pout, otevře porozumění a srdce vstříc všem, které potkáváme na našem dlouhém putování za pravdou a světlem.

S celou vroucností své duše prosím Ježíše Krista o sílu pro každého z nás, abychom byli schopni brzy zvolat: „Pane můj, pokorně se skláním před moudrostí, láskou a milosrdenstvím Nejvyššího, jehož vyznávám celým srdcem a celou duší svou. Veď mne k Němu blíž!“

Životní zkoušky.

Náš život na této zemi je zkouška, jejíž nutnost vychází z nedokonalosti našeho jednání a žití v životech dřívějších i v životě současném. Všechno těžké a bolestné, co zde musíme prožívat, každý životní problém má smysl, protože slouží našemu duchovnímu růstu a poznání, získání zkušeností a duchovní síly. Jen přibližně 15 % životních těžkostí si při zrození přinášíme jako fixní, zákonité životní zkoušky, které slouží k vyrovnání provinění učiněných v dřívějších životech. Nemoci, bída, starosti, neúspěchy, ztráty... Zbýlých 85 % jsou těžkosti, které si způsobujeme sami nesprávným myšlením, mluvením, činy, chybnými sugescemi či reakcemi v současném životě.

Naše duše je ovlivňována hlavně negativními vlastnostmi a chybami, které jsme si přinesli do života zakořeněné v duševní oblasti. Jestliže s nimi bojujeme, rostou a často je není možné zcela zvládnout, protože je sami sobě zapíráme, nechceme o jejich existenci v nás nic vědět. Kdo si neuvědomí nebo nechce uvědomit jejich existenci, ať je to pomlouvačnost, lživost, kritičnost, zvědavost, netrpělivost, závist, chamtivost, tato řada by mohla ještě dlouho pokračovat, kdo se raději vyžívá ve žvanivosti světa, místo aby hledal pravdu v sobě a v tichu vlastního nitra, vytváří stále nové, další životní problémy a zkoušky.

Nedobré vlastnosti potlačit nestačí. Žijí v podvědomí dále. Je-li toto při různých příležitostech na ně upozorněno, prorazí potlačené zvyklosti bariéru, která je zadržovala a naše slabá vůle je není schopna zvládnout. Chyby, negativní zvyklosti a vlastnosti musí být přeměněny, zrušeny s plným vědomím a silou vůle. Je nutné začít s tvrdou kontrolou všech negativních slov, myšlenek a představ. Každé slovo musí být dvakrát zváženo, než ho vyslovíme, protože právě ty malé, pro nás téměř bezvýznamné lži a nesprávnosti, mají velkou sílu a moc. Není důležité kolikrát chybujeme, ale co se z těchto chyb učíme, co jsme z nich získali pro náš duševní a charakterový vývoj.

Stálým opakováním nepříznivých návyků zesilujeme jejich energii a klademe nové základy dalším životním zkouškám. Jednou se musíme stát pány sama sebe, ne zůstat otroky vlastní nedokonalosti a slabosti. K čemu máme vůli?

Vědomí člověka se musí vyvíjet tak, abychom přesně v každé situaci poznali, co na základě morální čistoty, životní moudrosti a lásky k bližnímu smíme a co máme dělat. Učme se nejprve vidět sami sebe bez masky, bez výmluv, omluv a lží. Pozorovat vlastní způsob života, kritizovat vlastní činy a slova. Tím se učíme poznávat sebeláskou nezkraslené hodnoty a zodpovědnost za vlastní chyby.

Trpělivě a vytrvale bojovat se sebou samým je těžký úkol. S plnou intenzitou vůle odmítneme vše, co nás táhne dolů. Negativní vlastnosti překonáme klidem, láskou a plnou důvěrou v náš úspěch. Nářky, žalování a hledání viníka nepomáhá. Mnozí lidé jsou v životních zkouškách křičící děti, které pro samý pláč a nářek necítí chránící paže Stvořitele, ke kterému mohou volat o pomoc. Trpíme těžkostmi života, ztrátami a bolestmi, ale nikdo z nás není zatížen větším břemenem, než které je schopen unést.

Známa povídka vypráví o nespokojeném člověku, který si neustále stěžoval a obviňoval Boha, že musí nést příliš těžký životní kříž. I zavedl ho Bůh do zahrady lidských břemen, kde stálo množství křížů různých velikostí a váhy. „Vyber si ten, který se ti zdá nejjednodušší“, řekl nebeský Otec. Dlouho hledal a vybíral nespokojenec, dlouho zkoušel jeden kříž po druhém, až radostně zvolal: „Otče, tento kříž mi dopřej, ten je pro mne nejjednodušší!“ S úsměvem odpovídá Bůh: „Synu, nepoznáváš, že je to tvůj kříž, který jsi až doposud nesl?“

Neseme-li svůj životní kříž odevzdaně, poznáme, jak v nás roste síla ho nést. Síla, která je větší než síla před námi stojící životní zkoušky. Litování sebe samých přináší bolest, činí nás sentimentálními, oslabuje vnitřní protisílu, zabraňuje objektivnímu, jasnému přehledu a otupuje zbraně duše. Existují mezi námi i mnozí, kteří nedovedou bez životních problémů žít. Nepřicházejí-li problémy samy, vytvoří si některé, aby na sebe upozornili, aby byli litováni svým okolím. Zvládnutím každé životní zkoušky jsme o krok blíže cíli, kdy v důsledku vnitřního vývoje budeme schopni všechna životní břemena zvládnout.

Život na zemi není lehký, pokud nepoznáme možnosti vlastního, čistého „chci“. Toto „já chci“ je schopné přinutit život, aby nám sloužil. Než to dokážeme, svěříme se v dobách slabosti a smutku otevřeným pažím Stvořitele a síle, která nás zvedá od bolesti země: Modlitbě.

Modlitba.

V nejvyšší životní nouzi, strádání, v nemoci a starostech o námi milované, plni bolestných ran, které nazýváme neštěstím, v dobách, kdy nám chybí naděje a světlo pro další dny, hledáme vyšší a mocnější pomoc než je ta, kterou nám může dát pozemský život. V utrpení se rozpomene i nejzatvrzelejší nevěrec na existenci vyšší moci a prosí o pomoc.

Modlíme se, protože víme, že denně mnohokrát klopýtáme a zraňujeme se vlastními chybami. Neomezená láska našeho Tvůrce nás stále znovu zvedá se slovy: „Neublížil sis?“, ale my si to neuvědomujeme, protože mnoho z nás na Něho nevěří. Modlitba je cesta, rozhovor s Bohem, který přináší neklidnému, nespokojenému, hledajícímu lidskému srdci mír a naplnění.

Co se děje při vroucích, ze srdce tryskajících slovech modlitby? Slova jsou nositelem energie, o jejíž síle nemáme ponětí. Láskou vibrující slova modlitby se zhušťují v jemné energetické tvary, provázené vůní a harmonickými tóny. Září nepopsatelně krásnými, barevnými odstíny, stoupají vzhůru a spojují se v kruhy, které s člověkem nepředstavitelnou rychlostí rotují a vyzařují do všech směrů přitahovanou božskou energií, dopadající na modlícího se zpět. Duševní vědomí modlícího se zdvihá nad hranice rozumu, do kosmického rytmu božího pořádku a zákonitosti. Je harmonizováno spojením s energií duchovního průvodce, který přináší prosby modlícího se k Bohu, odkud přicházejí utěšující, léčivé a pomáhající síly.

Bůh sám není dědoušek s bílými vousy na obláčku, ale tak nesmírná síla, že přímé spojení s ním není člověk schopen snést. Dlouhé věky duchovního vývoje leží před každým z nás, než dosáhneme spojení s Bohem. Po smrti se nevracíme, jak se dogmatické konfesní nauky domnívají, k Bohu, nýbrž do nadzemské sféry, odpovídající našemu vývojovému stupni, kde prohlubujeme své duchovní poznání a růst.

Každá modlitba je podmíněna zákonitostí polarit: dávám a dostávám. Je, jak jsem již uvedla, rozmluvou s Bohem, při níž se duše, která o něco prosí, musí oprostit od sobeckosti, závisti a jiných negativních pocitů. Negativní pocity tvoří zábranu, přes kterou čistá

božská energie k nám nemůže proudit. Naše prosby nesmí poškozovat nikoho z bližních, protože láska Boží patří nejen nám, ale i naším bližním, i když je považujeme za osobní nepřátele nebo hříšníky, Bůh jím stojí vstříc se stejnou spravedlností jako vůči nám.

Než se začneme modlit, vyhledejme si tichý koutek, kde nejsme rušeni. Prosme našeho duchovního průvodce (strážného anděla) o pomoc při odstranění disharmonických myšlenek a pocitů. Dýchejme zhluboka, vědomě a pravidelně. Prsty sepnutých rukou držíme napřímeny, aby elektromagnetická pole čaker v našich dlaních přijímala bez zábran proud božské energie.

Modlíme-li se pro lásku, mír a ochranu všeho lidstva, modlíme se s rozpřaženými pažemi. Když Kristus hovořil a modlil se s davem, zvedl své paže a se zrakem upřeným do nekonečna prosil o lásku a požehnání všem, všemu, celému univerzu.

Velmi účinná je srdeční modlitba, kterou můžeme formou jen několika slov tak často v průběhu dne v tichu našeho nitra vysílat, pokud jen je nám to možné. Na př.: při nadechnutí - Ježíši Kriste, při vydechnutí - přijď mi blíž! Slova této modlitby lze přizpůsobovat prosbám o potřebnou pomoc. Na př.: Ježíši Kriste, ochraňuj mé dítě, pokládám ti k nohám svou bolest, starost a pod. Slova Bůh a Ježíš Kristus vyzařují velké množství posilující energie, která zvyšuje aktivitu našich duchovních center, čaker. Lidé ji podupávají „braním božího jména nadarmo“, aniž by si toho byli vědomi.

V žádné modlitbě nezapomínejme, že nemáme pro sebe prosit o to, co nepřejeme nebo nejsme ochotni pomoci získat našemu bližnímu. Modlíme se krátce, ale vroucně. Většina lidí se není schopna na delší dobu vnitřně soustředit. Citově prázdné, monotónně odříkávané modlitby, provázené ne vždy pozitivními myšlenkami a představami o našich bližních nebo rušené událostmi denního života, jsou bezúčelné. Jejich energie slouží negativním silám k našemu dalšímu zotročování.

Jsme-li unaveni a neschopni vnitřního soustředění, necháme ve svých myšlenkách několikrát prochvívat slovo Ježíš. I ono je modlitbou a Tvůrce ví, co potřebujeme, ještě než vyslovíme první slova. Existují modlitby, vyjádřené slovy a modlitby beze slov. Ty druhé jsou cennější, vycházejí-li z vroucí vnitřní kontemplace.

Koncentrujme se plně na svoji modlitbu, vyjadřujme ji jednoduchými, vroucími, vlastními slovy. Hovořme s Bohem jako

s otcem, kterého prosíme o něco, co je nám připraven dát. I když nejsou všechny prosby splnitelné, určitě přináší modlitba ulehčení, sílu, naději a pomoc při řešení tíživých situací.

Nezapomínejme, že velkým pomocníkem a nejbližším přítelem člověka je jeho duchovní průvodce. Stojíme-li před důležitým rozhodnutím nebo nevíme-li starostmi kudy kam, je dobře prosit večer před usnutím o jeho pomoc. Ve spánku se odděluje naše astrální tělo od těla fyzického a provázeno duchovním průvodcem vrací se do nadzemské sféry, která byla doposud jeho duchovním domovem. Náš „anděl“ s námi prohovoří všechny starosti a pomůže při jejich řešení. Jistě jste již zažili, že ráno při probuzení vám byl na jedinou problém, který jste už týdny nosili v hlavě, náhle zcela jasný.

Kristus říká: „Modlete se bez ustání!“ Tím nejsou myšleny jen modlitby vyjádřené slovy. Celý den může být jedinou modlitbou, je-li naplněn dobrými slovy, láskou a pomocí naším spolužijícím. I úsměv může být modlitbou, prouděním síly od srdce k srdci. Porozumění, láskyplné pohlazení, dobré slovo a podpora pod tíhou života klesajícímu, dobré skutky a útěcha, to vše je jedna z forem modliteb, jejichž síla stoupá k Bohu.

Zvláště silně působí modlitba v tichu přírody. Příroda je spojovacím článkem mezi člověkem a Bohem. Stejně jako lidé je i ona nositelem božského světla a vyzařuje toto světlo vstříc všem, kteří jsou schopni je přijímat. Je nositelem božské inspirace. Mnozí básníci ji nazývají dechem života.

Udělejte si jednou čas a zadívejte se do kalíšku prostého kvítku, do očí zvířete, se zavřenýma očima poslouchejte šumění potůčku a vnímejte jemná pohlazení větru. Myšlenky a pocity, které zaplaví vaše srdce, přinesou vám poznání, že každé stéblo trávy a každý kamínek na cestě pulsuje stejnou životní silou a láskou k Tvůrci jako vy sami, kteří si toho nejste často vědomi. Tento pocit láskyplné sounáležitosti je jednou z nejkrásnějších modliteb odevzdání a díky za život.

Modlitby nemají být žebráním o splnění přání, o nichž nevíme, zda nám jednou nebudou škodit. Každá prosba by měla být zakončena odevzdáním se do vůle Boží: „Otče, ty sám nejlépe víš, co je pro mne dobré. Tvá vůle se staň.“

Já sama děkuji Bohu za nesplněná přání, která mi byla nahrazena hodnotami mnohem vyššími, jak mne později život přesvědčil. V dobách nejtěžších duševních krizí nejsme sami. Jsme-li schopni vroucí modlitby, je mnoho pomocníků kolem nás, i když je nevidíme. I ti, kteří ještě nepřemohli rozumové zábrany, nevěří v Boha a v Jeho lásku, nejsou opuštěni. Pro každého člověka přichází čas probuzení v okamžiku, kdy mu dorostl. Pro ty, kteří doposud nenašli svou cestu k Tvůrci blíž, chtěla bych uvést slova staré čínské moudrosti. I když budou její slova kvitovat se shovívavým nebo cynickým úsměvem, její pravda je nepopíratelná: „I když tisíckrát Boha zapomeneš, On stojí desettisíckrát za tebou!“

Skončím krátkou povídkou, jejíž autor není znám, ale jejíž pravda přetrvává věky:

V nejtěžší době, kdy jsem věřil, že jíž nemohu dál a že můj život nemá smyslu, měl jsem živý sen: Šel jsem s Bohem, na něhož jsem celý život věřil, po břehu moře. Před očima mi probíhaly obrazy uplynulého života a v písku jsem sledoval stopy, které zůstávaly na mé živorní cestě vedle stop mého průvodce, Boha. Jen v dobách svých nejtěžších bojů jsem šel sám.

Pln hořkosti jsem se ptal: „Otče, proč jsi mne právě v nejtěžších dobách, plných bolestí, opustil?“

Můj Stvořitel a průvodce mně odpověděl: „Synu, nepoznáváš, že právě v těchto, pro tebe tak bolestných okamžicích, jsem tě nesl?“

Životní síla.

Pramenem života je duch, ale životní činnost je podmíněna působením životní síly - ódu, která stojí s duchem v úzkém spojení. Všechny pozemské životní formy jsou zhmotnělá životní síla země a ji obklopujících vesmírných těles. U lidí tvoří síla ódu neviditelný energetický plášť fyzického těla.

Každé tělo podléhá ve svém vzniku, vývoji a růstu zákonům životní síly. Každý člověk, kámen, zvíře, květina, vody, hvězdy a každý duch je souhrnem mnoha druhů ódu. Rozdíl mezi těmito ódy nespočívá jen v rozdílnosti životních forem, ale i v jedinečnosti každého jednotlivce. Každý život má pouze jedinou, jemu vlastní směs ódu a na zemi neexistují dva jedinci, jejichž ódová substance je stejná. Ód tvoří spojovací článek mezi hmotným tělem a duchem, umožňuje tělu pozemskou existenci a činnost v zemském prostoru.

Pomocí životní síly léčil Kristus nemocné a vzbuzoval k životu mrtvé a její materialisací rozmnožoval chleby. Přenosem životní síly na nemocného léčí i dnes přírodní léčitelé.

Nositelem životní síly je krev. „Krev je život.“ (Dt. 12, 23)
U člověka rozlišujeme tři druhy životní síly, ódu:

1. Životní sílu ducha
2. Částečně zhmotnělý, ale neviditelný ód
3. Ód zhmotnělý v pevnou materii, tvořící hmotná těla

Životní síla zůstává s duchem úzce spojena, protože duch posiluje svou, jemu vlastní silou tělo. V nemoci je možné působením silné vůle aktivovat činnost oslabených orgánů a posílit vylučování škodlivých látek a energii. Často přichází ochromeným pomoc a uzdravení v důsledku důvěry v pomoc Boží tím, že je u nich posilována životní síla, ód. I když ne provždy, alespoň po určitou dobu, jsou jejich ochromené tělesné části schopny opět správných funkcí. To vše záleží na síle víry a síle ducha nemocného, na čistotě jeho vnitřního života, který ovlivňuje činnost duchovních center. Aktivita těchto center se odráží ve fyzickém stavu člověka.

Energie víry, vůle a důvěry v pomoc sílí životní sílu a přináší uzdravení, mnohdy považované za zázrak. Slabost vůle, deprese, strach, beznaděje a malomyslnost ducha oslabují životní síly těla a duše.

Životní sílu získává tělo mimo jiné i z výživy. Jejich kvalitu a intenzitu určuje hodnota přijímané potravy. Je-li potrava čerstvá a nezatížená škodlivými látkami, poskytuje tělu cenné životní síly. Mezi ódem ducha a tělesným ódem je podstatný rozdíl. Všechno, co má působit na hmotu - tělo má hmotnou konsistenci - musí být hmotě přizpůsobené. Duchovní ód je velmi jemný, naprosto odlišný od hrubého charakteru hmotného ódu, protože duch je tvořen duchovní substancí. Vedle potravy je dalším pramenem k udržení správné činnosti životní síly a růstu těla také vzduch a voda, tři základní hmotné složky životní síly, které musí být převedeny do jemné, nadhmotné modifikace ódu. Tato přeměna se uskutečňuje v zaživacím procesu.

Ód vzduchu je nutný k aktivizaci sil, umožňujících rozklad přijímané potravy, její využití pro vznik dalších druhů ódu a jejich zhmotnění ke stavbě a růstu těla. Z nadýchaného vzduchu uvolňují plíce určité části životní síly a vylučují nepotřebné složky z těla vydechováním. Jestliže ód vzduchu člověku chybí, je schopen žít jen krátký čas, protože od činnosti tohoto ódu jsou závislá působení ostatních druhů tělesné životní síly. Zvláště důležitá pro všechny život je voda. Lidská, zvířecí a rostlinná těla jsou z velké části zhuštěným ódem vody, bez něhož není možná životní existence.

Ód vzduchu, vody a potravy přichází ze země. Země je kosmické těleso, které je nositelem různých druhů životní síly, potřebné pro veškerý život. V její blízkosti se pohybují další kosmická tělesa vyzařující ód, který země do své vlastní ódové směsi přijímá. Každé z těchto těles má svůj, jen jemu vlastní ód. Intenzita a rozdílnost vyzařovaného ódu stoupá nebo klesá, podmíněně momentálnímu postavení planet. Tím je vysvětlitelné i poznání, že časový moment našeho zrození je ovlivňován prouděním současných ódových substancí procházejícího souhvězdí, které ovlivňují tělesný a duševní profil novorozeného člověka. Vliv a působení ódu vyzařovaného kosmickými tělesy v okamžiku zrození se projevuje v síle životní energie, temperamentu, charakteru, ale i v tělesné konstituci zroence. Postavení planet se mění každou vteřinu a ve stejné míře se mění i k zemi vyzařovaný ód. V celém univerzu neexistuje jediný bod, který by nebyl tímto zářením zasažen. Směs zemského a vesmírného ódu ovlivňuje životní existenci a růst na naší planetě v netušené míře. Víra na působení hvězdné konstelace nesmí být fanaticky přeceňována.

Jak již bylo řečeno, lidské tělo je tvořeno a vyživováno ódem země a jí obklopujících planet. Tento ód se zhmotňuje a umožňuje vývoj a růst těla. Po smrti fyzického těla se jeho ód vrací zpět k zemi. Nesmrtelný duch, oproštěný od hmotné tělesné schránky, přechází zpět do astrální sféry, která odpovídá duchovnímu vývoji zemřelého.

Životní síla je nositelem tělesných pocitů a vnímání. Jestliže na př. vlivem nemoci, po mozkové mrtvici či v důsledku jiného onemocnění je tělesný ód z příslušné části těla vytlačen, zůstává tato část těla bez citu jako mrtvý, neovladatelný kus těla. Po amputaci zůstává amputovaná část v tělesné auře zachována, což dokazují tzv. fantomové bolesti. I když jsou amputované tělesné části od těla odděleny, cítí v nich postižený bolest. Cílevědomé potlačení ódu požíváním drog, alkoholu nebo narkosou je dočasné. Jakmile se tělo od těchto látek oprostí, vrací se i ód a tím i původní tělesný pocit zpět.

Ód je nejmocnější tvořící silou všeho bytí. Tóny, barvy, vůně, pocity, chuťové a hmatové dojmy, všechen růst, zrání, rozkvět, záření a proudění, světlo tma, elektrický proud, vlny éteru, tak jako všechny energetické proudy univerza, přitažlivost nebeských těles a jejich pohyb v nadzemském prostoru, vše vychází, roste a vyvíjí se na základě ódových vibrací. Každá částice jejich vesmír prostupující a ovládající síly, vychází z božského tajemství, které lidstvo na stupni svého současného duchovního vývoje není schopno pochopit, porozumět a objevit. Víme sice něco o frekvenci jednotlivých tónů a barev, ale to není nic ve srovnání s tím, co nám zůstává skryto.

Určité vibrace ódu vytvářejí tóny, barvy, čichové a chuťové dojmy, pocity tepla a chladu. Víme, že můžeme tóny vnímat jako barvy a naopak, že existují lidé, kteří jsou schopni rukama přijímat a určovat barvy pomocí jejich vyzařování, protože ód má různé tepelné záření a zabarvení. Od nejtemnější černě přes nesčetné světelné odstíněné nuance barevných tónů až k nejoslnivější bělobě.

Čím nižší je duchovní vývoj bytosti, tím ponurejší zabarvení vykazuje její aura. Vnější obraz bytosti je zrcadlem jejího vnitřního života, odrážejícího se v jejím životním ódu. Jeho působením je vnitřní harmonie nebo disharmonie přenášena na fyzické projevy člověka a působí příznivě nebo nepříznivě na naše okolí.

Harmonické vibrace ódu se odrážejí v sympatickém, teplém vyzařování něčeho, co „nedovedeme definovat“, v estetickém uspořádání životního prostředí, vyzařování radosti, útěchy, posily, ve způsobu vyjadřování, ve volbě světlých, teplých barev, uklidňujících tónů a podobně.

Disharmonie ducha, barev a tónů zraňuje duševní vnímání v míře, která odpovídá disharmonii a bolesti, kterou bytost působí svému Stvořiteli pošlapáváním a zneuctíváním jeho zákonů. Odstranění této disharmonie ze života člověka láskou a plněním božských zákonů je životním úkolem a cílem každé na této zemi inkarnované bytosti.

Ód jednotlivých životních forem má i svůj typický zápach nebo vůni. Čím hlouběji stojí stvoření ve vývojové pyramidě ducha, tím nepříjemnější je čichový charakter jeho ódu. Všechna stvoření zanechávají aromatické stopy svého ódu na materii, s níž přicházejí do styku. Zvláště zvířata mají velmi jemný smysl pro rozpoznání a sledování vyzařovaného ódu, který pomáhá na př. tažným ptákům najít stále znovu starou domovinu a střechu, pod níž stavěli svá hnízda. Všeobecně známá je čichová vnímavost psů, pomocníků člověka při vyhledávání a sledování stop ať lidí nebo jiných životních forem. Psi jsou schopni najít cestu domů ke svému pánovi i ze stakilometrové vzdálenosti na základě zanechaných ódových stop. Ale i lidé vnímají tělesné vyzařování ódu svých spolužijících a proto rozlišují své bližní na sympatické a méně sympatické. Na starém přísloví: „Nemohu ho ani cítit!“ je mnoho pravdy.

Ód je kronikou, v níž jsou uloženy životní prožitky a události člověka. Myšlenky, radosti, omyly, bolesti, činy, vše a všichni, s nimiž přicházíme do styku, zůstávají vtisknuty v našem životním ódu. Po smrti se zrcadlí celý život před našimi zraky jako probíhající film a my sami posuzujeme správnost a nesprávnost svého jednání. To je „soudný den“, kdy jsme sami sobě soudci, protože s pomocí uvolněného ducha jsme schopni rozpoznat hodnoty našich činů ve smyslu plné spravedlnosti.

Jen zrození, smrt a společná cesta s určitými osobnostmi, s nimiž nás spojuje úkol vzájemného odčinění spáchaného bezpráví, jsou nám dány sebou do života. Všechny ostatní životní události a směr své životní cesty si určujeme sami.. Kdo volí cestu zatíženou bezprávím, sobeckostí, špatnou morálkou, poškozováním přírody

a bližního, musí se vracet na místa svých provinění, až vyrovná bezpráví, která způsobil. Bůh netrestá. Podstatným Božím atributem je láska. Aspekt trestu a bolesti je mu cizí. Trest vychází z nás a z našich činů.

Délka života je sice při zrození předurčena, ale není vyloučeno, že Stvořitel zasáhne vyjimečně do průběhu našeho bytí např. tím, že prodlouží dobu života člověka, který oddaně a věrně pracuje pro záchranu duší nebo je pomocníkem svých spolužijících. Doba života může být i zkrácena, jestliže člověk ohrožuje duchovní vzestup vlastní nebo svých bližních tím, že jim brání v duchovním poznání.

Stejně jako jednotlivým bytostem je i celým národům určen jejich životní průběh jen v podstatných rysech. Průběh života a jeho hodnoty si určuje každý národ na základě svých morálních skutků sám.

Ódové vibrace jsou ovlivňovány nejen vlastními duševními projevy, na př. pocity, ale i citovými projevy lidí, s nimiž se setkáváme, s nimiž žijeme, vlastními i cizími myšlenkami a pocity. Ód ducha je schopen posilovat nejen fyzické tělo vlastní, ale i těla spolužijících tzv. magnetizováním. Životní sílu může přenášet člověk na člověka, ale i na zvíře, rostliny, minerály nebo na předměty, s nimiž je v úzkém spojení. Současně je schopen přijímat jejich ód jako posilující energii pro vlastní tělo.

Pomocí magnetizace, kterou provádějí přírodní léčitelé, ale i někteří lékaři, lze uzdravovat, posilovat člověka, pomáhat rostlinám k rychlejšímu růstu. Magnetizací obohacujeme vodu, olej nebo potravu životní silou, která přechází po použití těchto substancí do těla.

Všem je dobře známý účinek životní síly rostlin, zvířat či minerálů na člověka. Kožešiny různých zvířat, např. koček, vyzařují určitý léčebně působící ód. Mnohé rostliny mají léčebné účinky a každý minerál, pokud je zvolen v harmonii k ódu člověka, má sílu, která ovlivňuje jeho tělesné i duševní procesy.

Každá myšlenka, každá duševní i tělesná aktivita hmotného či astrálního těla vychází z vibrací ódu, které spojují všechen život od nejnižší vývojové formy až k člověku. Nepřetržité proudění této božské síly umožňuje tělesný i duchovní vývoj, který člověka zušlechťuje a vrací ho k čistému obrazu jeho Tvůrce.

V každé historické epoše žili lidé, kteří nepotřebovali v průběhu svého života hmotnou potravu (Na př. K. Emmerich). Vyšší nadzemské bytosti pro ně přeměňovaly hmotnou potravu v ódu, který byl přenesen do jejich zažívacího ústrojí, kde byl zhmotněn a stráven. Proto měli tito lidé normální tělesné vyměšování, jako kdyby jedli hmotnou potravu. Byli to většinou vyvolení jedinci, kteří měli na zemi splnit zvláštní duchovní úkol.

Jasnovidci jsou schopni pomocí ódu poznat minulost, přítomnost, částečně i budoucnost člověka, protože, jak již bylo řečeno, je každý náš čin otisknut v našem ódu.

Astrální bytosti potřebují k rozhovoru s žijícími životní sílu media a lidí přítomných seanci. Čisté, vysoce postavené duchovní bytosti pročistí tuto sílu a po skončení seance ji vrací mediu a přítomným zpět. Nízko vyvinuté astrální bytosti nepotřebují pročisťování odtazeného ódu, protože jejich nízký duchovní stupeň je uspokojen nižší čistotou lidského ódu. Po ukončení nízkých mediálních projevů cítí medium vyčerpání a únavu. Nízké duchovní bytosti berou sílu, ale nevrací. Spiritistická činnost je pro každého člověka bez důkladných znalostí její podstaty velmi nebezpečná. Často dochází po určitém čase spiritistické činnosti s nízkými duchovními elementy k duševním onemocněním, obsazení aury negativními astrálními bytostmi. Mnohdy dochází ke změně osobnosti, k schizofrenii, sebevraždám a těžkým zdravotním problémům.

Kristus přináší nesmírné životní síly všem, kteří věří v Boha a jeho pomoc. Je stále s těmi, jejichž víra nemá sídlo na rtech, ale v srdci. Ze spojení člověka s Bohem pramení nejčistší a nejsilnější proud životní síly, který přináší často lidstvu dary, které nazýváme zázraky.

„Všechno je možné tomu, kdo věří!“ (Mk 9,23)

Duchovní průvodci.

Všichni jsme vyšli z dokonalosti Stvořitele a všichni se zase vrátíme k Němu zpět. Na této zemi jsme jen dočasní hosté. Spolu s ní a se všemi životy vesmíru tvoříme celek na společné cestě návratu. Abychom byli schopni vývojového růstu, pomáhají nám boží služebníci zvaní andělé, které Stvořitel poskytuje jako pomoc a posilu všem, kteří se touží odpoutat od materiální podstaty života a poznat vyšší existenční dimenze, nezávislé na hmotném, rozumovém vnímání.

Andělé jsou prostředníky mezi Stvořitelem a člověkem. Přinášejí a umožňují mu příjem božských životodárných energií, které mu přinášejí v množství odpovídajícím stupni jeho duševní a duchovní čistoty, hodnotě jeho myšlení a činů.

Existují lidé, kteří jsou schopni tichou přítomností je obklopujících a doprovázejících andělů vnímat jako přítomnost čehosi nevyšetřitelného, neviditelného, jako jemné vání a láskyplné pohlazení, vyzařující teplo, útěchu, rady a varování, zvláště vnímatelné v okamžicích životního nebezpečí a zoufalství. Pokud jsme schopni se ztišit a zaposlouchat se do vnitřního hlasu, často ho nazýváme svědomím, vycítíme jejich blízkost.

Smysl života každého z nás spočívá ve splnění a uskutečnění životního poslání. Andělé pomáhají člověku splnit dané životní úkoly, pokud je ochoten jejich pomoc přijmout. Přinášejí posilu, podporu, ochranu, umožňují člověku orientaci mezi dobrem a zlem pomocí intuice a vlastního svědomí, poskytují i pomoc pro jeho tělesné problémy.

Aby byla zajištěna možnost života na zemi, pomáhá nám mnoho neznámých, neviditelných sil a mocí, které mimo jiné budují, upevňují a udržují v chodu struktury země. Ale jen málo lidí je si této činnosti vědomo. Pro většinu z nich je vše samozřejmostí a důsledkem vývoje. Konfrontaci se světy a inteligencí, které se vymykají jejich hmotnému, rozumovému nazírání a vnímání, potkávají s výsměchem, nevírou a skepsí. Rozum, který je schopen přijímat jen reflexy a vnímání v dosahu tělesných smyslů, stojí dominantně na hmotném přístupu ke všem esoterickým skutečnostem.

Přesto však zůstává Stvořitel v nás, jako jiskra nekonečné lásky a záruka věčného života. Pokud respektujeme Jeho zákony a všechny Jím stvořené životy ve smyslu lásky a pomoci bližnímu, stojíme ve světelném kruhu Jeho lásky a lásky všech Jeho průvodců, andělů. Jestliže nerespektujeme zákony Boží a vzdorujeme jim, vyřazujeme se z okruhu světla a musíme žít ve stínu pozemského žalu, který jsme si na základě zákona přičiny a následku sami přivodili a jehož zmírnění svou nevírou a špatnými činy zabraujeme. Stvořitel žije v každém člověku. I v těch, kteří ho ponižují a popírají. Čas poznání Jeho přítomnosti je různý, ale určitě dojde u každého k probuzení a poznání, tak jako u Pavla na cestě do Damašku. „Pavle, proč mne pronásleduješ?“ (Sk. 9,4n) A Pavel poznal a miloval.

Jestliže člověk s plným úmyslem a vůlí koná zlo, opustí ho andělé, pomocníci a ochránci, protože poznali, že jejich pomoc nemá smyslu, že není schopna prorazit negativní stěnu, kterou je obklopen. Jakmile však chybní pozná své omyly a lituje jich, jakmile se snaží změnit své myšlení, činy a pocity k dobru, dostává sílu a pomoc negativní zábrany zrušit a obrátit se k dobru.

Skoro ve všech kulturních kruzích světa jsou andělé zobrazováni jako okřídlené bytosti, které vedou člověka k porozumění a pochopení řeči jeho duše a ducha. Křídla, která je zahalují, symbolisují ochranu, bezpečí, zaclonění před negativním působením. Mnozí lidé považují anděly za personifikaci božských vlastností nebo je charakterisují jako zbytky polyteismu a starých mýtů.

Existence andělů je nepopíratelná. Spirituální tak jako materiální potřeby člověka nacházejí v nich pomocníka, zvláště v andělech strážných, našich ochráncích. Anděla ochránce má každý člověk, bez rozdílu stáří, kultury a rasy, od narození až do okamžiku odchodu z tohoto světa, kdy nás tento ochránce předá andělům smrti. Mimo anděla strážného nás provázejí další ochranní pomocníci. Jejich počet je podmíněn stupněm naší duchovní zralosti a velikostí našeho životního poslání. Některým zemřelým přichází duchovní ochránce při přechodu do záhrobí vstříc, což však není pravidlem.

Anděl strážný zná hlubiny naší osobnosti až do nejjemnějších nuancí v pozitivním i negativním smyslu a ví přesně, jak jsme schopni reagovat v rozhodujících životních fázích a událostech. Nikdy nejsme sami, stále je s námi. Anděla ochránce a člověka

spojuje fluidální pásmo, které umožňuje okamžitý přenos myšlenek a vzájemné spojení. Není však nutné, aby jeden a týž anděl provázel člověka celý život. Jestliže to člověk pro svůj duchovní vývoj potřebuje, dostane pomoc v postavě duchovně vyšší bytosti než byl dosavadní ochránce.

Jasnovidci líčí naše pomocníky jako bytosti, jejichž transparentní, zářící postavy nesmírné světelné intenzity vysílají člověku vstříc oblažující teplo, lásku, porozumění, útěchu a víru, sílu a naději. Anděl ochránce má nevyčerpatelnou trpělivost a absolutní respekt před naší svobodnou vůlí. Nikdy nás nenutí k určitému jednání a myšlení, trpělivě čeká na čas našeho poznání a obratu. Jeho hlas je tichý, nevtíravý šepot v nitru, který utichá, není-li námi respektován.

Duchovní ochránci existují i v říši minerálů, zvířat a rostlin. Každá přírodní oblast má svoje ochránce, stejně jako nitro země, atmosféra, elementy voda, vzduch, země a oheň. Tyto elementy mají vlastní ochranné a vedoucí bytosti, zajišťující elementární rovnováhu celé planety. V dnešní době, kdy je jejich činnost násilně poškozována, jsme svědky nedozírných katastrof a škod, kterým podléhá i lidské tělo, neoddelitelná součást přírodního celku.

Nesčíselné pomocníky nám daroval Stvořitel na cestu návratu do Jeho klína. Nesčíselné pomocníky a pracovníky, kteří uchovávají v rovnováze nejen životní hmotné podmínky, ale pomáhají člověku otvírat i brány ducha.

Anděl ochránce nás vede ke správným životním rozhodnutím. Vyhledává v případě potřeby pro nás výhodná spojení. Jeho napomínání, které se projevuje špatným svědomím, pálí v duši nepokojem a výčitkami, dokud nenajdeme správnou, pro nás bezpečnou cestu. Jestliže chráněncem není schopen duchovní působení svého andělského průvodce sám vnímat, vyhledává jeho pomocník přátele, přinášející impulzy k pochopení a porozumění. Často slyšíme, jak mnozí děkují okamžiku, kdy poznali toho nebo onoho člověka, který jim umožnil příznivý obrat nebo porozumění pro současné životní problémy, který pomohl radou, slovem i skutky. Jejich ochránce vyhledal pro ně vhodného lidského pomocníka a inspiroval ho ke spojení s „hluchým“ chráněncem. Často pomáhají andělu strážnému i milovaní zemřelí, pokud žili na

zemi životem, který jim umožnil vzestup do vyšších vývojových sfér.

Anděl ochránce, životní průvodce, kamarád a pomocník nás obohacuje a zásobuje životodárnými božskými energiemi, jásá v přílivu nesmírné radosti nad každým krokem, kterým jeho chráněnci stoupá výš ke Stvořiteli. K nejužší blízkosti a spojení s ním dochází modlitbou. Modlitbou, která tvořena vlastními vroucími slovy je zpovědí životní tíhy a slabosti, odevzdáním se božskému aspektu všemohoucnosti v důvěře v pomoc.

Oddanost, obětavost a činnost našich andělů ochránců je mnohem větší, než jsou lidská slova schopna vyjádřit. Slova jsou však málo. Jednou se musíme pokusit nám denně a léta prokazovanou pomoc bez nároků na díky a ocenění pochopit. Zamyšlením, zaposloucháním se do sebe sama, odhodláním dát našemu životu jiný, hodnotnější směr a obsah. Naříkáme-li na bídu charakterů a životů kolem nás, začněme u sebe samých. Ukažme všem, které odsuzujeme a posuzujeme, vlastním příkladem, co je správné a jak mají to, co od nich požadujeme, dělat.

Jak bude šťasten náš duchovní průvodce, až procitneme z pozemské letargie do nového života, v němž není více místa pro bolest, nevíru, nesprávnosti, zbytečnosti a žvanivost. Až dosáhneme dimenzi nového poznání, z něhož proudí všechna životní síla a štěstí našeho bytí. Poznání lásky a víry v Nejvyššího.

Kontrola myšlenek a pocitů.

Dobré myšlenky jsou síly, které jsou schopny udržovat život a silit duši celého světa. Každá lidská epocha, každý čas, byly a jsou tak dobré, jak dobré jsou myšlenky jeho lidstva. Myšlenky a slova zanechávají stopy v našem životě, energie myšlení ovlivňuje náš vnitřní vývoj a růst, naše spolužijící, přírodní elementy, celý kosmos.

Negativní myšlenky a slova působí jako energetické poruchy nejen na pozemské ale i na astrální oblasti. Energetický obal našeho těla, tzv. aura, se nás pokouší oprostít od nepříznivého vlivu negativních myšlenek tím, že je převádí na tělo fyzické, které vlivem jejich energie onemocní. Je známo, že nemoci mají svůj původ v duševní disharmonii. K uzdravení dochází, jsou-li škodlivé myšlenkové energie naše a našeho okolí v éterickém těle zharmonizovány. Mnoho lidí si není vědomo faktu, že hodnota vlastního myšlení vytváří podstatu zdravého těla a duchovního růstu. Kontrola myšlení a z něho vyplývajících pocitů je nezbytná, chceme-li zůstat zdraví a duševně silní.

Nánni k životu vyvolaná slova se v nás nerozplynou a nezmizí jednoduše tím, že na ně zapomeneme. Jsou peřím z rozříznuté podušky na vysoké věži, které vítr roznesl do všech stran. Jsi schopen toto peří sesbírat a vrátit zpět? Jsou tvořící energií v pozitivním i negativním smyslu, mají tvar, vůni a zvuk. Pro člověka je nesmírným darem, že není schopen myšlenkové formy vnímat. Schopnost vidět zlé, lehkomyšlné, morálně bezuzdné myšlenky, které okamžitě po svém vzniku přijímají tvary přiměřené jejich morální hodnotě, by v něm vyvolala nesmírné uleknutí a zděšení.

Necháme-li v nás růst negativní myšlenku, znásobuje se její síla tím víc, čím déle ji necháváme žít, čím déle se s ní zabýváme. Její síly rostou nesmírně rychle a brzy nejsme jejími pány, nýbrž jejími otroky.

Počáteční stádium každého činu, ať dobrého nebo zlého, tvoří myšlenky a představy. Číňané hovoří o lidských myšlenkách jako o stádu opic, které provádějí v lidském mozku své divoké hry tak dlouho, pokud je člověk není schopen ovládnout. Dnešní doba vyvolává a udržuje na životě množství negativních myšlenkových proudů, které ovlivňují atmosféru a vnikají hluboko do lidských

duší, jestliže nejsou člověkem kontrolovány a hned v zárodku odmítány.

Kontrola myšlenek není lehká. Je dlouhotrvajícím procesem, bojem, než se nám podaří zvládnout rozum, zvyklý na určité stále se opakující programy našeho charakteru. Rozum bojuje proti všemu novému, nechce, aby se jeho aktivita vymykala z navykého chodu.

Musíme poznat sami vliv nepříznivých myšlenek na nás a na naše okolí, abychom získali vůli chtít je změnit. Stará lidová moudrost říká: „Chceš-li překonat svého nepřítele, začni tím, že mu porozumíš!“

Jak již bylo řečeno, kontrola myšlenek a slov je pro rozumovou činnost nový úkol, vytváření nového rozumového programu, proti kterému bojují staré, v nás zakořeněné návyky. Při dostatečně silné vůli je změnit dochází brzy k úspěchům a k pozitivnímu obratu v našem životě. Získáme vnitřní jistotu, klid a vážnost okolí, protože i když naši „přátelé“ říkají někdy opak, ve svém nitru cítí a obdivují, nechci zde použít silného slova závidějí nám, naši vzrůstající rozvážnost, čestnost a odvahu jít čistou životní stopou. Světlo našich myšlenek z nás vyzařuje a získává nám přátele.

Největší problém představuje skutečnost, že jsme ochotni vlastní myšlenky ovládat jen v rozsahu, pokud je to příjemné a prospěšné pro úspěch a hmotný zisk našeho života. Tato skutečnost se často obrací proti nám. Jednáme-li rozvážně, promyšleně, oproštění od egoismu a záludnosti, nemáme se čeho obávat. Pozitivní myšlenková energie je mnohem silnější než negativní a dosáhne určité příznivé cíle, i když musíme mnohdy čekat.

Kontrolu myšlení je nutno dodržovat bez ohledu na zisk a na to, „co tomu řeknou ostatní“. Celý život pozorujeme stále jen ostatní, u nich poznáme okamžitě každou chybu a slabost. Zkusme jednou se stejnou intenzitou pozorovat sebe sama! Zrozenou myšlenku podržme nejprve zpět, zvažme její hodnotu a vyslovme ji až tehdy, když jsme ji pomocí krátkého mlčení nechali vyžráť. Žádná myšlenka není pouze náš majetek. Vždy je v ní část cizího vlivu astrálního nebo vlivu našeho životního prostředí a spolužijících. Hodnotu tohoto vlivu musíme rozpoznat a zrozenou myšlenku buď přijmout neb odmítnout.

Jsem přesvědčena, že každý z nás se mnohdy s údivem ptal: „Kde se ve mně tato myšlenka nebo představa vzala?“ Lidstvo je podro-

beno vlivu a našeptávání astrálních bytostí světla i temnoty. Rozhodnutí, jak myslíme a mluvíme, leží v nás samých. Většina rozhodnutí se řídí známým rčením: „Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá!“

Lidé spojují zcela nevědomě každou situaci, každý objekt, čin a setkání se spolužijícími s určitými emocemi. Emoce jsou vytvářeny intelektem, ale intelekt je poslušen vůli. Ne pocity člověka, ale člověk musí pocity ovládnout natolik, aby zůstal v každé životní situaci jejich pánem. Čím méně se poddáváme emocionálnímu působení, tím je jeho tlak slabší a čím více posilujeme naši rozvážnost, tím rychleji ovládáme vyvolané pocity, jsme schopni správného, úspěšného myšlení a jednání. Přísná citová kontrola platí nejen pro negativní, ale i pro pozitivní cítění, jako je třeba nezměrná radost nebo entuziasmus. Tato cítění nás často přivádějí k hodnotným myšlenkám a slovům, ale i k neuváženým, nám nepříznivým výrokům. Důsledná citová kontrola je cenným pomocníkem a tvůrcem nových charakterových zvyklostí a hodnot.

Kontrola pocitů v tomto smyslu však neznamena zavírat oči a srdce vůči bližnímu. Čím výše stojí člověk ve svém duchovním vývoji, tím více cítí sounáležitost se všemi a se vším, co existuje na této zemi. Soustrast s trpícími musí vycházet ze schopnosti moudře a správně volit způsob pomoci a útěchy. Mnohdy je tvrdá pomoc účinnější než mělký, impulzivní, momentální soucit, jehož intenzita nedosáhne ani dveří srdce.

Člověk, který je ochoten pomáhat, nesmí představovat záchrance, který toleruje materiální, tělesnou nebo duševní slabost potřebného, nýbrž musí stát vedle něho jako rovnocenný bratr, který chce pomoci, aniž by čekal na chválu a vděčnost. Ví, že vše a všichni na této planetě tvoříme celek, který spěje ke stejnému cíli, i když rozdílnými cestami.

Jestliže naše pomoc vychází ze soucitu bez moudrosti, ze soucitu, který jen trpí s tím, jehož bolest je nutno mírnit, zesiluje se myšlenková energie trpícího a místo jednoho trpícího jsou trpící dva. Nepříznivá energie bolesti by měla být zeslabena správným útěchodárným rozhovorem nebo činem. Sedět a plakat s trpícím nestačí, i když mu to někdy přinese krátkou úlevu. Opravdová pomoc spočívá v rozboru dané situace a ve zmírnění

emocionálních vlivů, které zabraňují objektivnímu chápání a zvládnutí dané těžkosti.

Myšlenkovou kontrolu je nutné provádět s předsevzetím, že uskutečníme ve svém životě jen myšlenky čisté. Ráno hned po probuzení si můžeme předsevzt různá rozhodnutí, na př.: dnes se vystříhám vší kritiky, nechci nikoho pomlouvat, chci jen pomáhat. Nepůjde to naráz, protože staré zvyklosti mají nesmírnou moc. Zůstane-li naše vůle pevná, budeme den ode dne úspěšnější a síla myšlenkové kontroly poroste. Není důležité, kolikrát „upadneme“, ale budeme-li mít dost síly vstát a jít dále. První úspěchy se projeví ve vztahu našeho životního okolí k nám. Získáme více přátel, kteří se budou cítit přitahováni vyzařováním našeho čistého myšlení, vzbuzujícím pocit uklidnění, sympatií a důvěry.

Každá myšlenka je energetickým paprskem, který předáváme svému okolí. Mnozí z nás si vytvářejí fixní představy o tom, jací by měli být naši nejbližší spolužijící. Odmítejme tyto představy, které jsou většinou velmi náročné a vyžadujeme od svých bližních jen to, co jsme schopni splnit sami. Přijímejme každého člověka tak, jaký je. Každý z nás má svou životní cestu, své názory na pozemský život. Ponechejme našim přátelům volnost v rozhodování a v uskutečňování jejich představ. Buďme přísní k sobě, ale tolerantní k ostatním. Každý z našich přátel nese za své činy zodpovědnost sám. Nevnučujeme nikomu naše myšlenky. Můžeme je vyjádřit, předložit k úvaze, ale musíme tolerovat vůli a odlišné myšlení ostatních. Jinak se stáváme fanatiky, jejichž duševní podklad může být dobrý, ale fanatik nejde vpřed. Zůstává stát, nenechá ostatní hledat vlastní cesty, nýbrž nutí je sledovat jen stopy jím označené. Tím zúžuje jejich myšlenkové prostory, mnohdy i vnucováním dogmatických tézí, jejichž pravdu by bylo lépe nechat ověřit i ostatními.

Osobní chyby můžeme korigovat i ve spánku. Poslední myšlenky před usnutím mají být vždy světlé, čisté, plné naděje a důvěry v jejich uskutečnění. Myšlenkové energie posledních obrazů a úvah před usnutím jsou rozhodující, kolik světla a pomoci získáme během spánku z pramene vyššího vědomí. Při probuzení často cítíme příliv síly, která nám pomáhá celý den v boji proti nepříznivým vlivům a událostem dne.

Čisté, kontrolované myšlenky jsou nositeli světla a energie z pramene Boží síly. Jejich pomocí jsme schopni řešit a unést všechny

starosti a bídu dne s trpělivostí, porozuměním a dobrotou. Otvírají výhled za „horizont věcí“, který není možno vnímat hmotnými smysly. Jsme schopni porozumět čisté řeči větru a vod, květin, zpěvu ptáků a šepotu přírody, ale i pláči a jásotu lidských srdcí, jsme-li sami čistí.

Člověk je pouhá kapka v oceánu bytí, jímž proudí dech Boží v nepřetržitém toku životní síly pro všechny a pro vše. S tímto poznáním přichází vůle pomáhat, nést životní břímě nejen svoje, ale i našich blízkých, protože jsme vedeni láskou, nejvyšším atributem veškerého života.

Žádostivosti.

Místo touhy po pravdě a poznání duchovní podstaty lidského bytí je člověk plný žádostivosti po pokladech země a jejích počitcích. Jeho přání vyplývají z rozumové oblasti a jsou schopna uspokojit jen rozum. Ale nad rozumem stojí duch, který otvírá poklady mnohem větší, prožitky nepopsatelné krásy, což většina lidí neví a nehledá.

Hodnoty naší osobnosti nejsou podmíněny bohatstvím a kariérou, nýbrž spektrem duševních hodnot, nejvyšších zisků života, pokud je člověk ochoten je dosáhnout. Každý z nás touží něco vlastnit, ovládat nebo získat. Pokud neústí tato přání v chamtivosti a nejsou produktem rostoucího egoizmu, jsou ovladatelná moudrostí. „Je to, co moje žádostivost vyžaduje, důležité pro můj život? Je nutné k mému duchovnímu vývoji, k získání a udržování zdraví nebo zvláštních sil? Mohu splněním svých přání pomoci někomu ze spolužáků?“

Všichni máme tolik, kolik nutně k životu potřebujeme. Ale to je pro nás samozřejmost, aniž bychom přemýšleli, kolik z našich spolužáků by považovalo tuto samozřejmost za cenný dar. Chceme stále víc. Jsme potomci vládce univerza, jdeme jím provázeni po královských cestách a můžeme vlastnit vše, jsme-li schopni tyto cesty hledat a udržovat správný směr - vpřed. Jen duchovně slepí žijí žádostivostí, protože nejsou schopni poznat poklady, ležící jim u nohou.

Nejsilnější zbraní žádostivosti k zotročení člověka jsou peníze. „Co vše si mohu koupit a dopřát. To a to musím mít, protože moje sousedka nebo přátelé to také mají. To přece musím mít, aby ostatní viděli, co si mohu dovolit!“ Přišli jsme a žijeme na této zemi jen proto, abychom ukázali, že jsme lepší a máme víc než náš bližní? Mnozí žijí ve stálém strachu o svůj majetek. Přemýšlejí, jak ho zvětšit, jak ho uložit, aby byl ještě větší, aby se stal zabezpečením jejich života. Milý příteli, je tvůj životní cíl majetek? Mrtvá materie, peníze, které jsou morálním morem a otrokářem této země, to je tvůj životní kapitál? Jak je to u tebe s tím pravým životním kapitálem duševních a duchovních hodnot, které musíš jednou předložit, až se vrátíš tam, odkud jsi vyšel? Jak vysoké

budou tvé úroky a žeň, kterou jsi sklídl na svých životních cestách? Kolik pomoci ze svých zisků jsi nabídl potřebnému bližnímu v bratrské lásce? Mnozí si mohou dovolit uspokojení svých hmotných žádostivostí. Ale kolik jich myslí přitom na všechny ty, kteří si nemohou dopřát ani to nejnnutnější k životu? Jak často jdeme slepí a hlouzí kolem i v našich zeměpisných šířkách žijících potřebných, poznamenaných bolestí a bídou, bez jediné myšlenky rozdělit své zisky a pomoci jim!

Každé zvíře se brání před svým pronásledovatelem a nepřítelem. Nepřítelem člověka jsou jeho žádostivosti, chamtivost, necitelnost, nízké pudy, zbožňování mrtvé materie a egoismus. Bráníme se a chráníme se proti jejich negativním vlivům? Člověk může využívat hmotné dary, které mu Stvořitel poskytuje k životu. Ale nesmí na těchto darech lpět, hromadit je a nechat je růst k modlám svého života, protože ho poutají k zemi a on ztrácí možnost vzestupu. Publius Syrus: „Sobec nečiní nikomu nic dobrého, ale nejhůře zachází se sebou samým!“

Již od mládí je nutno učit se sebeovládání. Kdo dovede ovládnout sebe sama, své žádostivosti, myšlenky, činy a slova, drží svůj rozum pod stálou kontrolou. Tato kontrola se projevuje ve skromnosti srdce a jednoduchosti života, ve schopnosti brát a žádat jen tolik, kolik je nutně zapotřebí. Čím méně máme, tím menší je náš strach před ztrátou a tím větší je naše srdce v soucitu s potřebnými.

Jeden z nejtěžších problémů dnešního světa je žádostivost po konsumu omamných jedů, požitkářství a zneužívání pohlavní síly. Hlavně u mladých lidí, v důsledku slabosti vůle, zvědavosti, osamělosti, dlouhé chvíle, různých životních a duševních konfliktů, získávají tyto motivy dominanci nad rozumovým uvažováním a vedou k zotročení a zničení těla. Fyzické tělo, duše, citový a rozumový potenciál jsou otroky omamně působících substancí. Vše je odsunuto a cílem života se stává jen žádostivost po dalším přísunu omamujících a ničících prostředků. Oproštění od nich je dlouhý, bolestivý proces těla a duše. Jen málo postižených ho dokáže zvládnout.

Většina mladých lidí se rodí s touhou něco nového dokázat a změnit na tomto světě. Nepodaří-li se jim to, hledají cesty zapomnění a potlačení vnitřní prázdnoty. Hlučnou hudbou, nápadným oblečením a společenskými přestupky snaží se na sebe upozornit, potlačit vnitřní prázdnotu a touhu po změně života.

Učme je rozumět sobě samým, učme je poznávat správné životní hodnoty. Zvláště starší lidé by měli být příkladem moudrosti a ctností. Jejich vědomí má pomocí životních zkušeností přístup k prameni moudrosti a inspirace. Předávání těchto hodnot by mělo být nejcennějším úsekem jejich života. Staré čínské přísloví říká: „Daruj člověku rybu a dáš mu potravu na celý den. Nauč ho lovit ryby a bude mít potravu na celý život.“

Snažme se bojovat s žádostivostí nejen těla, ale i duše. Buďme skromnější, žijme v jednoduchosti, posilujme naši zdrženlivost a sebeovládání. Poskytujeme denně našim dětem důkazy, že jdeme životem vedeni láskou, pochopením a porozuměním pro všechny. Ten, kdo nás vede, je nositelem a dárce nejvyššího bohatství života. Ukažme našim dětem cestu k němu.

Náboženství.

Konfese jsou cesty, které by měly vést lidstvo k duchovnímu vývoji. Jsou cesty, ale nejsou cíl. Jak minulost lidstva dokazuje, bylo a je náboženské vědomí průvodcem člověka, protože v něm udržuje touhu po spojení s božským principem. Touha a ne forma je rozhodujícím faktorem pro spojení člověka s Bohem.

Některé náboženské konfese věří, že jen ony mají právo mít Boha ve svém středu. Ale skutečnost, že jsou křesťanské konfese, které chtějí stavět na Kristově nauce, neznamená, že jen ony jsou správné. Konfese jsou cesty k duchovnímu vývoji, avšak cesty volené člověkem. Jsou lidským dílem a proto se musí přizpůsobit kultuře národa a jeho společenskému myšlení.

Ne všichni náboženští vůdci se dokázali oprostít od touhy po bohatství, moci a panovačnosti, pro jejichž získání a udržení se dopouštěli i násilí. Dějiny lidstva ukazují, kolik zla, válek, pomstychtivosti a zneužívání moci se tyto náboženské instituce dopustily a jak neuvěřitelně těžkými proviněními se zatížily. Tak dlouho, pokud člověk bojuje silami moci místo silou lásky, vytváří stále nová utrpení, zůstává otrokem svých agresivních představ a myšlenek, které se neshodují s Boží naukou. Rozšiřováním této nauky oddalují se lidé vzájemně od sebe a tím i od Boha.

Stvořitel má jediný požadavek: „Milujte se!“ Ten, kdo žije láskou, má vše, neboť ona nepotřebuje konfese a organizace. Žádné náboženství nám nemůže předepsat ani odejmout odpovědnost za to, co sami považujeme za správné a nesprávné. Naše rozhodnutí kladou příčiny, které musíme sami odčinit nebo které nás odměňují. Musíme cítit Boha v svých srdcích, z něho žít a jednat. Tam, kde nemá přístup láska, vládne bolest.

V dnešní době není vždy snadné se před zákony a požadavky náboženských institucí chránit. Všude tam, kde se vytvářejí skupiny lidí, aby hledali nové cesty k Bohu, i když jejich úmysly jsou čisté a opravdové, jsou otypováni jako sektáři a musí přemáhat mnohá bezpráví. Otázkou je, zda se srovnává s Kristovou naukou odsuzování hledajících duší, jejichž názory se odlišují od názorů mnohých náboženských vůdců, zda je správné hrozit zatracením

a Božím trestem, protože volí vlastní cestu k Jeho blízkosti? Tuto otázku si musí zodpovědět každý sám. Je to vůle Boží, je to smysl Jeho nauky lásky a porozumění? Kde zůstává láska k bližnímu, svobodná vůle člověka a moudrost, nejvyšší atributy Božského učení, které mají tvořit podstatu každé konfese?

Naše náboženství se označují za následovníky Krista a proto by měla vycházet z božího zákona: „Miluj svého bližního jako sebe sama.“ Ale až do dnešní doby jsou lidé hluchí vůči tomuto poselství. Právě náboženství se ztrácí stále více z lidských srdcí. Mnohé konfese podrobily pravdu mocenským posicím, strachu, cnamtivosti a to nejen ve středověku.

Dům boží by měl být prostorem, z něhož nepřetržitě proudí láska a porozumění, který zachycuje a vysvětluje všechno, co není rozum schopen přijmout. Ale v mnoha kostelích působí málo inspirovaní jedinci, kteří vědí málo o pravém smyslu a významu původní nauky Ježíše Krista. Jejich osobní příklad nepůsobí vždy pozitivně. Některé formy dnešních konfesí jsou instituce, které se stávají zbraněmi rozumu a moci. Případy vnitřního prožití blízkosti Stvořitele jsou stále vzácnější.

Mnozí z nás jsou vázání náboženskými představami, že blízkost Boha je možná jen v rámci církevního dogmatismu. Boha nelze spoutat lidskými zákony a domněnkami. Jak malý by byl všemohoucí Tvůrce všeho bytí! Duchovní princip musí v nás působit a žít neodvisle od náboženské příslušnosti. Každý z nás je nositelem boží jiskry, čekající na vnitřní ztišení, spojující nás s Bohem. Neoddávejme se konfesím, ale Bohu. Každý z nás může osvětlit Jeho oltář ve vlastním srdci, kde On čeká na náš příchod. Právě ve všedních věcech denního života, jimž věnujeme tak málo pozornosti, v nejjednodušších výrazech přírody a ve všech Jeho stvořeních je nám blízko. Nejpůsobivějším věčným světlem je naše láska k Němu, ke všemu a ke všem.

Anthony de Mello: „Von Gott berührt“, Herder Verlag 1992

„Církev prochází časem chaosu a krize. To není to nejhorší. Krize povzbuzuje růst! Chaos je počátečním stadiem všeho tvoření, za předpokladu - a to je mohutný předpoklad - že duch Boží se vznáší nad ním.

Co dnes církev potřebuje, není nové právo, nová teologie, nové struktury a liturgie. Všechny jsou bez Božího ducha tělo bez duše a bez života. Potřebujeme někoho, kdo naše srdce z kamene vymění za srdce z masa. Potřebujeme infuze nadšení, vnuknutí odvahy a duchovní síly.

Jinými slovy, potřebujeme lidi, kteří jsou naplněni Božím duchem. Nepotřebujeme místo pro referáty a diskuse, ale potřebujeme mnoho místa pro mlčení a modlitbu, pro pobyt v blízkosti Boží. To, co moderní svět, hlavně mladá generace, dnes říká: „Nemluv tolik a raději mi ukaž!“

Náboženský vůdce je muž, který nemluví o tom, co četl, ale mluví z jistoty vlastního náboženského prožití. Vede své ovečky k Bohu cestami, které sám prošel a ne těmi, které zná pouze z knih. Náboženský vůdce je muž, který umí přesvědčivě odpovědět, ptáme-li se ho: „Jak jsi sám prožil Boha?“

Anthony de Mello byl dlouhá léta katolický misionář a kněz.

Stáří.

Vědomí mnoha starších lidí, jejichž životní zkušenosti a překonané problémy je naučily trpělivosti a porozumění se všemi a se vším, co tvoří rámec života, získalo přístup k vnitřnímu prameni moudrosti a inspirace. Stalo se učitelem nezištnosti, lásky a morálním příkladem pro mladé generace.

Existují však i mnozí, kteří nejsou schopni a ochotni zkušenosti stáří přijmout. Jejich rozumové podvědomí se brání proti aspektům stáří nářkem nad nespravedlností Boha, světa, nad zkažeností mládí, nad hříšností a špatností spolužijících, kteří zůstávají zdraví, ačkoliv oni sami musí trpět nemocemi ap. Tím blokují činnost ducha, který chce působit na rozumové podvědomí láskou a dobrotou a kladou základ růstu duševních depresí a stále nespokojenosti. Evokují a dramatisují dávno zapomenuté negativní zážitky z dětství a z mládí, stávají se egoisty, kteří se snaží využívat soucit spolužijících k tomu, aby si je podrobili. Hádají se často s Bohem, se sebou samými a s blízkými lidmi, které činí zodpovědné za své slabosti. Nedovedou ve svém okolí jinak žít než jen s maskou trpitele. Tam, kde nemají důvod k sebelitování a vzbuzení lítosti ve svém okolí, najdou si jinou cestu k trpitelskému komplexu.

Mnozí opět věří, že nesou životní kříž a bolesti pro Boha a doufají, že je Bůh za to odmění. Bůh neodměňuje lidské nemoci a bolesti, protože si je nepřeje. Bůh netrestá, nezná zlo, protože je láska. Člověk ho nemůže činit zodpovědným za svoje disharmonie mezi tělem, duší a duchem. Dobro, zlo, utrpení, zdraví, štěstí a tragika života existují pouze v pozemském životě, který podléhá zákonu polarity.

Šťastní ti, kteří poznali hodnoty stáří. Jsou jako podzimní sluneční teplo a zahřívají své spolužijící dobrotou, láskou, nesobeckostí a moudrostí naplněného života. Vědí a akceptují, že nejsou všude potřební, ale poznali, že mohou být ještě užiteční rozdáváním lásky, darů svého ducha a duše. O sobě mlčí a žijí naplnění vděčností, že mají konečně čas pro vnitřní zrání a spojení se Stvořitelem.

Našli přístup k vnitřnímu prameni nepoznaných hodnot a obšťastnění, z něhož se snaží předávat svým potomkům. I když tito nejsou vždy schopni cenné plody stáří a moudrosti hned ocenit, přesto přijde čas, kdy si vzpomenou na teplé světlo jejich působení a budou za ně vděční.

Stáří je nejvzácnější fází celého lidského života. Je schopné vnitřního zklidnění a možností ponořit se do kosmického vědomí. Až přijde čas, kdy starý člověk vědomě překročí práh této země, smířen se sebou samým i se všemi ostatními, pozná nesmírnou hodnotu této životní etapy - stáří, času sklizně plodů života a jeho moudrosti.

Rozloučení.

Smrt je součástí pozemského života, na jejíž existenci věří všichni lidé bez výjimky, ale po celou dobu svého bytí se ji snaží ze svého myšlení zatlačit, přehlúšit a zapomenout ji.

Zvláště ti, jejichž život probíhá v lehkomyšlném, ne vždy morálně zodpovědném kruhu, odmítají hlas svého svědomí s tvrzením, že smrtí je stejně všechno pryč a jestliže po smrti něco je, proč by se měli právě oni bát zodpovědnosti za své činy, když nejsou horší než všichni ostatní a podobně.

Dnešní člověk se uzavírá existenci astrálních dimenzí nevírou a pochybnostmi, neschopností překonat hranice rozumové logiky a možnosti zušlechťovat aspekt duch - duše. Logika je nauka důslednosti, ale její možnosti jsou úzce omezené, pokud neuznává prioritu a nadřazenost ducha. Není schopná získat poznatky o životě po smrti, pokud neuznává realitu duchovních zákonitostí.

Každému z nás je již při narození určena doba pozemského života. Jestliže se člověk oprostí od své hmotné schránky, těla, vrací se do astrálních sfér odpovídajících jeho duchovnímu vývoji. Astrální tělo je schopné vyšších vibrací než tělo fyzické a proto je schopné žít v tomto fluidálním prostředí.

Smrt není konec, nýbrž pokračování životní existence, návrat do prostorů, ze kterých jsme vyšli. Při zrození na zemi nás provázejí duchovní přátelé se smutkem nad naším odchodem do pozemského života, ale s nadějí, že jeho zkušenosti a tíha nás přivedou duchovnímu světlu blíž. Pozemští přátelé se radují a oslavují narození nového pozemského občana. Při smrti dochází k opaku. Astrální přátelé se radují z našeho návratu domů, zvláště tehdy, když jsme splnili svůj námi samými před zrozením vyčleněný životní cíl. Pozemští přátelé jsou smutni nad naším odchodem.

Tomu není všude tak, protože na Zemi existují i kultury, které formou radostných slavností děkují Stvořiteli za to, že oprostil zemřelého od hmotných pout země. Jsou to většinou kultury, jejichž rozumový potenciál nepotlačuje duchovní aspekty bytí. Naše

civilizace trpí ztrátou milovaných, protože není schopna víry v posmrtnou existenci a věčnost ducha.

Malé děti, jejichž vzpomínky na astrální pobyt před zrozením ještě nejsou potlačeny rozumovým aspekty, neznají strach ze smrti a mnohé z nich, ačkoliv vědí, že musí zemřít, očekávají smrt klidně a oddaně. Pomocí jemnějšího vnímání kosmické zákonitosti života a smrti odpoutávají se lehčeji z pozemské dimenze k návratu do dimenzí astrálních než dospělý člověk.

Celý život máme příležitost smířit se s dočasným pobytem na zemi a připravovat si plněním božských zákonů radostné přijetí v posmrtné dimenzi, kde nás očekávají naši milovaní, kteří nás předešli. V roce 1934 zemřelý anglický básník H. Dennis Bradley slíbil svým přátelům zprávy ze záhrobí, jestliže po své smrti pozná, že existuje posmrtný život. Již krátce po svém odchodu splnil daný slib a vyprávěl prostřednictvím media přátelům o prostorech, v nichž žije a o posmrtném životě: „Příroda, v níž žijeme, je mnohem krásnější než pozemská krajina. Všude je jasné, čisté, obšťastňující světlo, moře, stromy, rostliny, ale jejich barvy jsou zářivější, intenzivnější a jejich formy dokonalejší než barvy a formy pozemské. I zbarvení nesčíslných ptáků je zářivější a mnohem bohatší než na zemi. Nejpůsobivější jsou květiny. Vydechují s vůní jemné, pozemským sluchem těžko vnímatelné tóny, jejichž vibrace se projevuje v překrásných barvách. Každý druh květin má svoji hudbu. Únavu a odpočinek zde neznáme. I čas je nám cizí. Neustále jsme prostoupeni osvěžující silou a harmonií, stále v pohybu, stále zaměstnání, protože máme možnost milionkrát více poznat a naučit se než na zemi. Nebojte se smrti! Smrt je přechod do krásy, harmonie a vnitřního naplnění.“

V těle umírajícího probíhají mnohé energetické procesy v důsledku odpoutávání se od zemského magnetizmu. Éterické tělo se uvolňuje, lehce se nadouvá nejprve na pravé, později na levé straně, až se obě strany společně oddělí od těla fyzického. Během tří dnů po smrti přechází energie éterického těla v síly země. Uvolnění astrálního těla diagnostikují lékaři jako klinickou smrt. Toto tělo potřebuje také tři dny, není-li zeslabeno a otráveno příjmem léčebných substancí a narkotiky před smrtí, k vzestupu do jemu přínáležející astrální sféry. Člověk, který si není nebo nechce být vědom posmrtné existence, zůstává v nízkých sférách, které obklopují zemi a vrací se ve svém fluidálním těle zpět na místa,

kde jako člověk žil. Zde pak bezradně bloudí a trpí nevšimavostí pozůstalých, kteří ho nejsou schopni vnímat. Mnozí se usazují v otevřené auře pozemšťanů (toto otevření nastává vlivem citových afektů), u nichž pak dochází k schizofrenii, ke změně osobnosti, k pijáctví, k sexuální posedlosti, ke změně duševních a charakterových projevů, podle toho, čemu duše zahnížděná v cizí auře za svého života holdovala a jaký byl její charakter a morálka.

Dnes věnujeme umírajícím málo lásky a zcela zřídka modlitbu, která pomáhá překonat křečovitě boje odcházejícího a uvolňuje mu cestu k vnímání světla a krásy nadzemských sfér. Mnozí starší lidé zůstávají osamoceni a smutni v posledních fázích svého pozemského života v citově otupělém prostředí nemocnic a starobinců, stísnění strachem z velkého neznáma. Na modlitbu, která uvolňuje strachem a mnohdy bolestí zkřečovitělé tělo nemá jejich okolí čas a chybí mu i porozumění. Není čas na rozloučení a smíření.

Modlitba je pro umírajícího cenný dar. I když bolestí zlomeni nejsme schopni modlitby srdce, spojme se v myšlenkách s Božskou silou: „Pane, modli ty se ve mně pro mého milovaného!“ Tato myšlenková energie pročišťuje vědomí, smutek a bolest, otvírá kanály útěchy a přináší uvolnění, mír a smíření v duši umírajícího i pozůstalého.

Mnozí umírající se vznášejí tmavým tunelem od země vzhůru, tunelem, k jehož konci jsou přitahováni nesmírně zářivým, uklidňujícím světlem. Jiní překračují most přes širokou řeku a vstupují do světla nebo se vznášejí k hvězdnému horizontu. Základním faktorem jejich vidění je vždy světlo, most ke světlu. Zemře-li člověk náhle, na př. následkem úrazu, srdečního infarktu a pod., je mnohdy tento přechod v jeho vědomí, protože byl před svou inkarnací seznámen s průběhem svého života i smrti a toto vědomí se probouzí. Totéž platí i pro přirozené potraty. Potraty způsobené člověkem jsou zásahem do božského životního pořádku, úmyslným zničením rostoucího života.

Často umírají děti v útlém věku nebo v době dospívání. Buď uzavřely svým krátkým životem svůj inkarnační cyklus nebo se zrodily proto, aby pomohly svou smrtí pozůstalým k víře, k zamyšlení o posmrtné existenci, významu pozemského života a tím k pozitivní změně v jejich dosavadním životě v duchovním smyslu. Utrpením nad ztrátou dítěte, ale i dospělého, se lidé často zatvrzují vůči Bohu, kterého činí zodpovědného za bolestnou ztrátu milova-

ného, ale častěji se otvírají víře v posmrtný život a v kosmické zákony věčného bytí.

Jak již bylo řečeno, každému z nás je již před narozením určena délka života. Jestliže zemřeme vlivem různých událostí dříve, zůstáváme až do předurčené doby v astrálním spánku. Sebevrazi nenalézají po smrti očekávaný klid. V trvajícím zajetí předsmrtných představ a zoufalství musí vytrvat v tomto bolestném stavu až do doby jim vyměřené smrti. Kdyby si byli vědomi muk a utrpení, které zůstávají i po smrti, nevolili by ji. Nikdo z nás nemá právo ukončit život vlastní ani životy cizí. To platí i pro v dnešní době tak časté umělé potraty. Zničení každého života znamená nesmírné karmické zatížení a utrpení pro příští životy.

Při klinické smrti dochází k ohrožení funkcí tělesných orgánů, které mohou být udržovány pomocí přístrojů a umělé výživy jen tehdy, pokud je nemocnému přiváděna tzv. stříbrnou šňůrou (spojení fyzického těla s ostatními těly tvořícími lidskou auru) životní síla. Často vyprávějí rodinní příslušníci klinicky mrtvých nebo v bezvědomí ležících pacientů, že jsou schopni se s nimi dorozumět pomocí intuice. Často se probudí nemocní ze smrti podobného spánku pomocí oblíbené hudby, milovaného hlasu, ale i zvířete. To vše je důkaz, že duch a duše klinicky mrtvých jsou aktivní.

I když si nejsme schopni v dnešní době a ve stadiu našeho duchovního vývoje představit a uvěřit poselství, že lidstvo nového věku (k němuž se milovými kroky blížíme a o čemž nás přesvědčují současné strukturální změny naší planety) nepozná smrt, vraždy, války a hlad, máme jistotu božího slova, že evoluce lidského vědomí dosáhne v krátké době pólu, v němž smrt, utrpení a nemoc zůstanou neznámy.

A do té doby se snažme žít tak, abychom, až přijde čas, kdy nás Pán volá: „Přijď!“, mohli odpovědět: „Ano, Pane můj. Mé dílo je skončeno!“

